

บทนำ

โชคชะตาเล่นตลก

เคยได้ยินว่า ‘รักแรก’ กับ ‘รักสุดท้าย’
ไม่จำเป็นต้องเป็นคนเดิมเสมอไป
ผมไม่เคยเชื่อเรื่องนั้น
เพราะหัวใจยึดมั่นใน ‘คนคนเดียว’ ตลอดมา
จนกระทั่งโชคชะตาเล่นตลก
ส่งคนในบุพเพ (อาละวาด) มาให้

รักแรก...กับรักสุดท้าย...
ถ้าต้องเลือกละก็...ผมขอบอกเลยว่า...
“เลือกไม่ได้”

“สิน...อย่าทำแบบนี้ คนกับผี...อยู่ด้วยกันไม่ได้หรอกนะ”
ร่างสูงเจ้าของเรือนผมสีน้ำตาลเข้มตัดกับผิวขาวผ่องและ

ใบหน้าที่เหลือเหลาสมกับตำแหน่งเดือนคณะเอ๋ยเสียงจริงจัง มีอ
ทั้งสองข้างของเขาพยายามดึงแขนซ้ายของร่างเล็กที่อยู่ตรงหน้า
เอาไว้

“คราม ฉันทขอโทษนะ แต่ว่า...”

คนตัวเล็กกว่าเอ๋ยเสียงสั้นด้วยล้งเล มองแขนซ้ายที่ถูก
ครามดึงเอาไว้แน่น สลับกับแขนขวาที่ถูก ‘ใครอีกคน’ ดึงเอาไว้
เช่นกัน

ใครอีกคนที่...

มีเพียงลินเท่านั้นที่มองเห็น!

“อย่าใจอ่อนนะลินลิน อย่าลืมสิว่าไอ้หมอนี่มันทำอะไรไว้!”

อีกหนึ่งสิ่งมีชีวิตที่ยืนอยู่ตรงนี้ด้วยเอ๋ยขึ้นบ้าง เขามองไปยัง
คนผมน้ำตาลเข้มด้วยแววตาไม่ชอบหน้า ทว่าอีกฝ่ายไม่ได้เห็นว่า
ตัวเองกำลังถูกจ้องอยู่

ไม่สิ...

ถ้าจะพูดให้ถูกคือ เขาไม่เห็นใครในที่นี้ นอกเหนือจากลิน
รู้เพียงแค่ว่า...มีตัวตนของคนที่เขาไม่สามารถมองเห็นได้อยู่ด้วย
อีกคนเท่านั้น

“แคสเปอร์...”

ร่างเล็กที่อยู่ตรงกลางระหว่างทั้งสองล้งเล มองชายหนุ่ม
ทั้งสองสลับกันไปมาด้วยคิดหนัก

คนหนึ่งคือรักแรกที่ไม่อาจลืม

ส่วนอีกคน...

คือรักสุดท้ายที่ปล่อยไปไม่ได้

ทั้งที่ลินตัดสินใจอย่างแน่วแน่ในการเลือกครั้งนี้แล้วแท้ๆ

แต่สุดท้ายคำถามที่สลับออกจากหัวไม่หลุดสักที ก็ยังนายย้อนกลับ
เข้ามาซ้ำๆ ให้การตัดสินใจต้องสั่นคลอน

‘คนกับผี...จะรักกันได้ยังไง’

ในเมื่อแคลเพอร์...ไม่ใช่คน

Chapter 1

ผมคือสตัลค์เกอร์

“กรีด! ดูนั่นสิ มันใช้ครามเดือนคณะนิเทศหรือเปล่า”

“จริงด้วย หล่อเวอร์วังอลังการมาก หล่อจนน่าตกใจเอาไปทำพ่อของลูก อ้ายยย!”

“คราม ครามคะ กรีดดด!”

“กรีดดดดดดด!”

“หล่อที่สุดเลยค่า อ้ายๆ อ้ายๆ”

ผู้คนมากมายโดยเฉพาะหญิงสาวต่างพากันส่งเสียงอึกทึกพร้อมกับกรูกันเข้าไปหาชายหนุ่มที่เรียกได้ว่าหล่อที่สุดในมหาวิทยาลัยและกำลังมาแรงมากในตอนนี้อยู่ด้วยเขาคือตัวเต็งที่สุดที่จะประกวดเดือนมหาวิทยาลัย ทำให้มีคนมากมายเฝ้าติดตามเขาเพราะไม่ใช่แค่หน้าตาเท่านั้นที่ดึงดูดมนุษย์ทั่วไป แต่โปรไฟล์ตั้งแต่ฐานะทางบ้านยันอุปนิสัยและการเรียนก็ไม่น้อยหน้าเลย

เรียกได้ว่าเพอร์เฟกต์!

“ถ้าได้มาเป็นพ่อของลูก ฉันคงตายตาหลับ”

หึหึๆ

ผมพยักหน้าเห็นด้วยกับคำพูดของใครก็ไม่รู้ รู้แค่ว่าเป็นหนึ่งในบรรดาแฟนมุงทั้งหลายของครามที่มายืนรายล้อมดูเขาเล่นบาสกับเพื่อนๆ เหมือนทุกวัน

พวกเธอพูดถูก ถ้าได้มาเป็นพ่อของลูกก็คงจะดี

คิดในใจพลางยกมือขึ้นลูบที่ท้องของตัวเอง ลูก...นั่นหรอ...

เพียะ!

“โอ๊ย!”

“ตื่นๆ แกมิมดลูกกับเขาที่ไหน ไม่ต้องมามโนว่าจะได้มีลูกกับไอ้ครามหน่อยเลย”

“ยุ่งน่า”

ย่นหน้าใส่เพื่อนสนิทเพียงคนเดียวตลอดชีวิตอย่างไอ้ ‘หนุงหนิง’ หญิงสาวแสนห้าว ซึ่งบางทีมันก็แมนกว่าผมเสียอีก มันเป็นเพียงคนเดียวบนโลกนี้ที่รู้ว่าผมคิดอะไร...

“ฉันว่าแกพอสักทีเหอะ สามปีที่ผ่านมายังไม่เห็นเอยอีกเหอะวะ แกเฝ้าตามดูไอ้ครามเหมือนพยาธิในตุ่มมันมานานแล้วนะเว้ย มันเคยเห็นหัวแกที่ไหน ซื่อแกยังจำไม่ได้เลยมั้ง”

“ตะ...แต่ครามเคยฝากสมุดการบ้านให้ฉันเอาไปส่งอาจารย์ด้วยนะเว้ย”

“มันก็แค่เห็นว่าแกรวบรวมสมุดการบ้านของเพื่อนในห้องก็เลยเดินเอามาฝากไปด้วยเฉยๆ ปะ เรียนห้องเดียวกันมาสามปีลากยาวมาจนเข้าปีหนึ่ง มันเคยพูดอรุณสวัสดิ์กับแกสักคำไหม”

“อะ...อาจเป็นเพราะตอนเช้าๆ เราไม่ได้เจอกันก็ได้ คราม

เลยไม่ได้ทักฉัน”

“อ้ากกก! ออกีไบนี่จะแตก ฉันจะบ้าตาย อะไรทำให้แกหลง
มันได้ขนาดนี้วะเนี่ย!”

“เรื่องนั้น...”

เป็นความลับของผมเพียงคนเดียว

ย้อนกลับไปตอนปฐมนิเทศชั้น ม.4

“สายแล้วๆๆ แะแน่ๆ เลย ต้องถูกทำโทษแน่ๆ”

ผมในวัยสิบหกปีกำลังวิ่งตรงไปทางหอประชุมซึ่งเป็นสถานที่
จัดงานปฐมนิเทศในวันนี้อย่างเร่งรีบ หลังจากกระโดดลงจาก
มอเตอร์ไซด์วินที่โบกนั่งมาจากบ้าน เมื่อคืนเมื่อตอนนิเมะดึก
ไปหน่อยก็เลยตื่นสาย อุตส่าห์คิดว่าพอจะปลุก แต่พอเองก็ตื่นสาย
จนเกือบไปทำงานไม่ทันเหมือนกัน

ตึก...ตึก...

“จะไปไหน!”

เอี้ยดดด!

เบรคผีเท้าแทบไม่ทัน เพิ่งรู้ว่าตรงทางขึ้นบันไดของหอประชุม
ก็มียักษ์ปกหลั่นเฝ้าอยู่ด้วย! ผมค่อยๆ ถอยหลัง กอดกระเป๋าสะพาย
ของตัวเองไว้แนบอก มือหนึ่งเลื่อนขึ้นขยับขาแว่นตากกรอบดำ
อันใหญ่ของตัวเอง ตัวสั่นงๆ ด้วยความกลัว

“ปะ...ไปปฐมนิเทศครับ”

“คิดว่าตอนนี้มันก็โง่งกัน หา! รุ่นพี่ันดรวมพลก่อนปฐม-
นิเทศตอนเจ็ดโมงสี่สิบไม่ใช่หรือไง!”

ยักษ์เบอร์หนึ่งตวาดกร้าว

อ้ากกก! อยู่ม.4 นะเว้ย ม.4 นี่เขามีพี่ว่ามารอดต้อนรับ
กันแล้วเหอ ฮือออ

“ชะ...ขอโทษครับ!”

“คิดว่าขอโทษแล้วมันหายเหอะ!”

“ถ้าไม่หาย รุ่นพี่ก็ไปหาหมอสิครับ”

“นี่ยกย่อนไขไหม!”

เอ้า! ญ่แค่แนะนำเฉยๆ เองนะ ยิ่งไปกว่านั้น...ตวาดเสียงดัง
จนลูกกระเดือกสั่นไปหลายริกเตอร์ ไม่เจ็บคอบ้างหรือไงพะ

“อ๊วย! นั่นพี่หยาดฟ้าคนสวยถูกเปิดกระโปรง!”

“ว่าไงนะ!!!”

ขวับ!

หมับ!

“ฮะ!”

“ซู! หนิกันเถอะ”

ใครคนหนึ่งที่ไม่รู้จักว่าชื่อผมแล้วพาวิ่งหนีออกมา
หลังจากรุ่นพี่ยักษ์วัดแจ้งทั้งสองหันหลังไปมองอะไรบางอย่างที่
ผมเดาว่าสาเหตุคงมาจากประโยคพูดลอยๆ ของใครบางคนนั้น...

ในหัวยังงุนงกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น แต่สองขาก็ยังคงวิ่ง
ต่อไปตามแรงดึงของคนที่ยกพาผมหนีออกมา ดูจากชุดและดาว
บนอกเสื้อแล้ว เขาคงอยู่ม.4 เหมือนผมแน่ๆ แต่ใครกันหว่า แล้ว
เรารู้จักกันด้วยเหอ

“แสบๆ น่าจะปลดอภัยแล้วละ ดินะที่เข้าบอร์ดของโรงเรียนนี้
ก่อนจะมา ถึงได้รู้ว่าดาวโรงเรียนนี้ชื่อหยาดฟ้า และพวกรุ่นพี่ผู้ชาย
ก็พากันเทิดทูนเธอมากด้วย”

คนที่พาผมวิ่งออกมาพูดเจ็ยแจ้ว แต่ยังหอบแฮกๆ ไม่เลิก พอมาหยุดวิ่งแบบนี้แล้ว ผมเลยได้มองหน้าบุคคลแปลกหน้าคนนี้ ชัดๆ เส้นผมสีน้ำตาลเข้มที่ตัดกับผิวขาวๆ เป็นเอกลักษณ์ที่ชัดเจนมาก รูปร่างสูงโปร่งกับบุคลิกที่ดูชุกชุนและร่าเริงตามวัย สะกดใจผมในทันที

สดใสจัง...

ช่างแตกต่างกับผมราวฟ้ากับเหว

“งั้นฉันขอตัวนะ จากนั้นก็หาทางขึ้นหอประชุมเอาเองละกัน แต่ระวังอย่าให้ถูกพวกรุ่นพี่จับได้อีกละ ไม่งั้นโดนลงโทษแยะ”

“...”

“ว่าแต่ ทำไมนายถึงมาสายล่ะ ท่าทางคงแก่เรียนแบบนี้ ไม่น่ามาสายได้นะ อย่างฉันนี่ เมื่อคืนเที่ยวดึกไปหน่อย เลยตื่นสาย ว่าไงล่ะ เฮ้! เป็นใบ้หรอ”

หืม...

มือหนาจับเข้าที่หน้าผมพลาวยื่นหน้าเข้ามาพิจารณาใกล้ๆ นั้นยิ่งทำให้ผมเห็นใบหน้าของเขาเต็มตามากยิ่งขึ้น ใบหน้าที่ดูดีเหมือนถูกปั้นแต่งมาเพื่อให้เป็นเทพบุตร

ติ๊กๆ! ติ๊กๆ! ติ๊กๆ!

เป็นครั้งแรกที่หัวใจเต้นแรงขนาดนี้...

“ไม่เป็นมิตรเอาซะเลยนะนาย คนอุตลักษ์ช่วยออกมาจากรุ่นพี่แท้ๆ ขอบใจสักคำยังไม่มี งั้นฉันไปละ อย่าให้โดนจับได้อีกเป็นครั้งที่สองนะ เพราะฉันจะไม่ช่วยนายแน่ๆ”

ป๊อก!

ว่าพลางติดนิ้วใส่หน้าผากผมหนึ่งทีก่อนจะผละออกไป ผม

ยืนมองตามแผ่นหลังกว้างนั้นอยู่ไม่ถึงสามวินาทีก็ถลางวิ่งตามและ
คว้าตัวเขาเอาไว้

หมับ!

“หือ?”

“เอ่อ...”

“ไม่ได้เป็นใบลีนะ แล้ว...มีอะไรจะไรกับฉันหรือ”

“ชะ...”

“ชะ?”

ร่างสูงกว่าผมเกือบคืบเอี้ยวคอหันมามอง ขนาดขมวดคิ้ว
แม่งยังหล่อเลย

“ชื่อ...”

“...”

“นายชื่ออะไรหรือ”

“...”

“...”

“คราม ฉันชื่อคราม ยินดีที่ได้รู้จักนะไอ้แว่น”

รอยยิ้มแรกจากเพื่อนคนแรกของการขึ้นชั้นมัธยมปลาย
ของผมก็คือ...คราม

เพียงแต่ว่าหลังจากนั้นคราบก็กลายเป็นหนุ่มฮอตที่มีเพื่อนๆ
คอยห้อมล้อมจนผมไม่สามารถเข้าถึงได้ แม้เราจะอยู่ห้องเดียวกัน
แต่การที่เราต่างกันมาก มันทำให้เราเหมือนอยู่กันคนละโลก เขามี
โลกของเขา และผมก็มีโลกของผม โลกของเราเลยไม่มีทางบรรจบ
กันได้เลย จนกระทั่งตอนนี้...

ทุกอย่างก็ยังคงเหมือนเดิม

แต่ผมมีความสุขมากนะ กับการได้แอบชอบคราม แม้จะเป็นการแอบชอบเพียงฝ่ายเดียวโดยที่เขาไม่รู้อะไรด้วยเลยก็เถอะ
“ไอลิน ระวัง!”

พลั๊ก!!!

ลั่นเสียงบอกให้ระวังของไอลีน ร่างของผมหงายหลังล้มตึงไปกองกับพื้น พร้อมกับแรงกระแทกที่เข้าหน้าแบบเต็มสตริม
อุกกาบาตตกใส่กูอะ!

“ไอลิน!”

ไม่จริง...เมื่อกี้มันยังสว่างอยู่เลยนี่หว่า โหงดาวขึ้นเต็มท้องฟ้าเลยวะเนี่ย

“อ้อย! ดาว ดาวเต็มเลยไอลีน!”

“ตั้งสติเพื่อน! นี่เพ็งป้ายสาม ดาวบ้านป่าแกลิมารึนตอนนี้”

“ตะ...แต่ฉันเห็นจริงๆ นะเว้ย ขึ้นมาเต็มไปหมดเลย อ๊ะ! นันดาวแม่แน่ๆ ไอลีน สว่างที่สุดเลยวะ”

อาการเบลอจากแรงกระแทกของอะไรบางอย่างที่พุ่งเข้าใส่ผมเมื่อกี้ ทำให้สติค่อนข้างได้รับความเสียหาย นัยน์ตาก็พร่าเลือนนิดๆ อาจเพราะแว่นมันหล่นหายไปตอนล้มเมื่อกี้ ทำให้ผมมองเห็นไม่ค่อยชัดนัก

“เอ่อ ไม่ใช่ดาวเว้ยไอลิน เดือน...”

“เดือน? แกหมายถึงพระจันทร์หรอ”

“ขอลูกบาสคืนด้วย”

“ใครอะ”

หยิตาเพื่อพยายามเพ่งมองเจ้าของเสียงที่คุ้นเคยไม่น้อย แต่

ยังไม่ทันที่ผมจะมองออกว่าคนที่มาขอลูกบาสคือใคร ก็มีเสียงกรีดกรีดโวยวายดังขึ้นเสียก่อน

“กรีด! คุณี่ลี นี่มันรูปตัดต่อนี่ ตัดเอารูปของครามมาแปะกับรูปของตัวเอง แล้วก็แปะสติ๊กเกอร์หัวใจตรงกลางด้วย!”

คำบรรยายเหล่านั้นทำเอาสะดุดก็ก นึกเอะใจว่ามันช่างคุ้นเสียเหลือเกิน เหมือนรูปที่ผมพกไว้ในกระเป๋าตังค์เลย

หืม...

กระเป๋าตังค์...

กระเป๋าตังค์!

“อะ...ไอ้หนึ่ง อย่าบอกนะว่า...”

“อย่างที่เกิดคิด รูปไอ้ครามที่แกพกไว้ในกระเป๋าตังค์นั่นแหละ”

หึ้ย!

บรล้วยแล้วไหมล่ะ เสียงซุบซิบดังระงมขึ้นในเวลาแค่ไม่กี่วินาที ผมรู้โดยไม่ต้องมอง เห็นชัดเลยว่าตอนนี้รูปในกระเป๋าตังค์คงถูกส่งต่อไปเรียบร้อยแล้ว

หมดกัน!

หมดกัน!

“ไอ้หนึ่ง ครามอยู่ไหน อย่าให้เขาเห็นรูปนี้นะเว้ย เอาคืนให้ฉันที้ ฉันท้าแวนแป็บ”

“เอ่อ...”

“เร็วสิวะ จะให้ครามเห็นไม่ได้นะเว้ย!”

“ไอ้ลิน คือว่า...!”

“หานีอยู่ใช่ไหม”

บางสิ่งที่พอมองเห็นได้จริงๆ ว่ามีลักษณะคล้ายแว่นตาส่ง
มาให้ ผมรีบคว้าเอามาสวมโดยไม่ลืมขอบคุณผู้มีพระคุณ จะได้
รีบไปฉีกเอารูปคืนมาก่อนที่ครามจะเห็น

“ขอบคุณมากครับที่ช่วย...!”

“...”

“...”

“...”

“คระ...คราม...”

แฉวก! แฉวก! แฉวก!

ร่างสูงในสภาพเหวี่ยงท่วมจากการเล่นบาสที่มานั่งยองๆ อยู่
ตรงหน้า ชูสิ่งที่ผมตั้งใจจะไปแย่งกลับคืนมาตรงหน้า ก่อนจะ
จัดการฉีกทำลายมันจนกลายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย และ...

พรี๊ป!

โยนมันทิ้งขึ้นฟ้าจนปลิวว่อนไปทั่ว เศษภาพเหล่านั้นหล่น
ใส่บนตัวผมที่วิญญานและหัวใจหลุดออกจากร่างไปพร้อมกัน
ตั้งแต่วินาทีที่ได้แว่นคืน และรู้ว่าคนตรงหน้าคือเขาแล้ว...

“ขยะแขยง”

“!!!”

สายตาเย็นยะเยือกกับน้ำเสียงแข็งกร้าว กรีดลึกลงในหัวใจ
จนกลายเป็นบาดแผลฉกรรจ์ เสียงหัวเราะเยาะเย้ยสมน้ำหน้าผม
ดังระงมอยู่รอบตัว

Chapter 2

ต้องการเปลี่ยนแปลง

“ไอ้คราม! มันจะไม่มากไปหน่อยเหรอ ยัวโมกิเป็นเพื่อนร่วมห้องกันมาตั้งหลายปีนะ”

“ไอ้หนึ่ง ไม่เอา”

ผมปรามเพื่อนตัวเอง รู้สึกว่าใบหน้าชาไปหมด ทั้งที่ไม่ได้โดนตบหรือโดนทำร้ายเลยแต่ๆ แต่ผมกลับรู้สึกแบบนั้น...

มือสึกลับที่มองไม่เห็น...

ตบเข้ามาเต็มๆ เลย

“ขอโทษนะ แต่ฉันจำไม่เห็นได้ว่าเรียนห้องเดียวกับคนน่าขยะแขยงแบบนี้ด้วย”

“มันจะมากไปแล้วนะ!”

“เพื่อนเธอต่างหากที่มากไป! คิดว่ามันเป็นเรื่องปกติเธอ กับสิ่งที่เพื่อนเธอทำ คิดบ้างไหมว่าฉันจะรู้สึกยังไงที่ถูกทำแบบนี้ เพื่อนเธอน่ะไม่ปกติ! มันโรคจิตเว้ย!”

“ไอ้คราม!”

“พอได้แล้ว!”

ตะโกนคั่นกลางออกไป ค่อยๆ ลุกขึ้นยืนประจันหน้ากับคนตัวสูงกว่าอย่างคราม ทั้งที่คิดมาตลอดว่าเป็นเทพบุตรจุติลงมาแต่เล่นมาพูดจาโหดร้ายแบบนี้ มันเปรตวัดสุทัศน์มาเกิดมากกว่าแล้ว!

“ใช่! ฉันชอบนาย แอบชอบมาตลอดสามปีที่เรียนด้วยกันเลย แต่เพราะนายเพียบพร้อมทุกอย่าง มีแต่คนห้อมล้อม ฉันเลยไม่คิดจะเปิดเผยความรู้สึกนี้ ทำได้แค่แอบมองนายเท่านั้น แล้วมันยังไถ่สิ่งที่คุณทำมันผิดมากเลยใช่ไหม ผิดมากเธอ!”

พลັก!

ผลักอกแกร่งจนเซไปเล็กน้อย ตั้งแต่เกิดมา นี่เป็นครั้งแรกที่ผมโกรธใครสักคนขนาดนี้ แววดาเ็นชาที่มองเหมือนผมเป็นสิ่งที่ปฏิญ์ล่อนนํารังเกียจของคราม เป็นยิ่งกว่าเข็มพันเล่มที่แทงเข้าหัวใจ

ระดับนี้ต้องเรียกว่าเป็นการตอกเสาเข็มลงที่หัวใจอยู่แล้วมากกว่า อีก!

“นี่! อย่ามาทำร้ายครามเพียงเพราะเขาไม่ได้วิปริตเหมือนนายสิ!”

“วิปริตอะไร! สมัยนี้สังคมเปิดกว้างจะตาย รักร่วมเพศก็เดินจูงกันให้เกลื่อนเมือง พูดให้ดีๆ นะ ไม่งั้นฉันเลาะฟันเธอออกมาหมดปากแน่!”

ไ้หนึ่งออกหน้าอีกเหมือนเคย มันถลกแขนเสื้อที่สั้นอยู่แล้วขึ้น พลังหุหมัดขมคั้ตฐุเตรียมจะบู๊แหกกลาญเต็มที ถึงผมจะชอบ

ผู้ชาย แต่ยังไงผมก็เป็นผู้ชายอยู่ดี จะให้ไปออกปากต่อผู้หญิงกลับหรือทำตัวไม่สมกับเป็นสุภาพบุรุษ แม่บนสวรรค์คงเข้าใจ รีบลงมาเกิดเพื่อตามมาไล่หวิดกันผมฐานสอนแล้วไม่จำแหงๆ

“มันไม่เหมือนกันยะ ดูสารรูปเพื่อนเธอด้วย เจ้มเขยชี้ให้เหมือนพวกโศกนาฏกรรมแบบนี้อะนะ อย่าว่าแต่เพศเดียวกันเลย เพศตรงข้ามก็ไม่มอง!”

“โห! ปากแบบนี้มันน่าโดนเลาะฟันจริงๆ นั่นแหละ”

“ไอ้หนึ่ง ไม่เอา!”

ผมห้ามเพื่อนของตัวเองไว้ ตอนนี้คนเริ่มมุงดูเยอะขึ้น สายตาของครามเอาแต่จับจ้องมาทางผม เป็นสายตาที่เดาไม่ออกเลยว่ากำลังคิดอะไรอยู่

“ไอ้คราม ไปเล่นต่อดีกว่าวะ ปล่อยแม่ไปเหอะ”

เพื่อนของครามเดินเข้ามาตามและลากเขาออกไป สถานการณ์เริ่มกลับเข้าสู่ความสงบมากขึ้น จะมีก็แต่ผมที่ยังถูกมองและซุบซิบนินทาไม่เลิก

วันนี้มันวันเฮงชวยอะไรวะเนี่ยยย! ไม่ใช่ฉากสารภาพรักครามในฝันของกูสักหน่อย! ที่ฝันไว้คือมันต้องโรแมนติกกว่านี้เว้ยยย แบบนี้มันสายฮาร์ดคอร์เกินไป ไม่ใช่แนวกูเลย

หมับ!

“ไปไอ้ลิน!”

“เดี๋ยว ไปไหนวะ”

“โดนดูถูกและหัวเราะเยาะใส่ขนาดนั้น ไม่คิดจะทำอะไรเลยหรือไง!”

ไอ้หนึ่งหันมาตวาด ยังคงลากผมไปทางหน้ามหาวิทยาลัย

ด้วยใบหน้าบูดบึ้ง แสดงถึงความโกรธที่ยังคงคุกรุ่น ทำให้พลอยนึกถึงแวตาทาที่เฉยชาไม่รับรู้อะไรของครามเมื่อกี้เลย

เขาคงตกใจมากแน่ๆ ที่อยู่ๆ ก็มีผู้ขายมาสารภาพรัก ซ้ำยังเป็นสตอล์กเกอร์ตามแอบมองมาตลอดสามปีอีก

โอ้ยยย! ทำไมความอดทนถูต่ำระดับเดียวกับหน้าตาแบบนี้วะ ถ้าเมื่อกี้ยอมเดินออกมาโดยไม่ต้องต่อปากต่อคำก็คงจบไปแล้วแท้ๆ ผมกลับทำให้สถานการณ์มันย่ำแย่ลงด้วยการสารภาพความในใจแบบดุดี๋

“แล้วแกลงจะให้ฉันทำอะไรวะ ที่พวกนั้นพูดมาก็ถูกไม่ใช่หรือไง แกล้งดูสภาพฉันดิ ดูว่าฉันเป็นยังไง”

รังแกเพื่อนซี้เอาไว้ แล้วชี้ให้มันมองดูผมเต็มสองตา

ไว้ผมทรงแสกกลางหัวจีนเรียบ และทาเจลข้างผมไม่มีผมเส้นไหนกระดกเลยสักเส้น ทับด้วยแว่นกรอบดำเพราะเป็นคนสายตาสั้นมาก เลือผ้าที่ใส่ก็ชอบรับบริจาคมาจากรุ่นพี่ในคณะที่อยู่ข้างบ้าน เพราะรุ่นพี่ตัวค่อนข้างใหญ่ พอผมเอามาใส่ มันเลยดูหลวมโคร่งไม่ค่อยเรียบร้อย แต่ผมอยากช่วยพ่อที่หาเงินเข้าบ้านคนเดียวประหยัด ก็เลยไม่คิดจะซื้อใหม่ เมื่อเอาทุกอย่างมารวมกันแล้ว เลยได้ความจริงที่ว่า...

หน้าตาผมมันโคตรห่วย!

บุคลิกก็ย่ำแย่เข้าขั้นวิกฤตอีกด้วย

“ไม่ถึงขนาดนั้นหรอกไอ้ลิน แกแค่ไม่รู้จักแต่งตัวเท่านั้นเอง ฉันก็ไม่เคยทักเพราะคิดว่าอะไรที่เป็นแกมันย่อมดีที่สุดแล้ว แต่พอเจอแบบนี้ บอกเลยว่าโคตรแค้น! แค้นทั้งไอ้ครามแล้วก็พวกแฟนคลับมันเลย ฝึใจเขาปากมาพูดกันทั้งนั้น!”

“ขอบใจมากนะไอ้หนึ่ง ไม่มีแก ฉันคงแย่ ไม่มีใครอยู่ข้างฉันเลยสักคน”

คิดถึงภาพเมื่อครั้งที่ทุกคนต่างพากันรุมล้อมและด่าทอผมว่าเป็นพวกโรคจิตแล้ว ก็แอบกลัวไม่น้อย ยังดีที่พอมองไปข้างๆ ก็เจอไอ้หนึ่งยืนพนไฟเป็นนักรบเคียงบ่าเคียงไหล่อยู่ด้วย

“ถ้าแกขาบซึ่งในบุญคุณของฉันจริงๆ นะไอ้ลิน แก...”

“...”

“ต้องเปลี่ยน!”

“หา!?”

“แกต้องเปลี่ยนแปลงตัวเอง แปลงโฉมเป็นคนใหม่ เอาให้ตะลึงกันทั้งมหา’ลัยไปเลย โดยเฉพาะไอ้คราม หล่อเมื่อไหร่ แกรีบมาไล่จับมันให้ติดเลยนะ จากนั้นก็เฉดหัวทิ้งให้เหมือนหมาข้างถนนตัวหนึ่งไปเลย!”

อ้อหือ! แค้นฝังหุ่นยิ่งกว่าผิก็ไอ้หนึ่งนี่แหละวะ

ผมยิ้มแห้งๆ มองเพื่อนรักที่ดูจะโกรธจัดและต้องการแก้แค้นเป็นอย่างมาก แต่คำพูดมันก็สะกิดต่อมบางต่อมในใจผมขึ้นมาได้...

ถ้าหากผมแปลงโฉมจนดูดีขึ้นแล้ว หล่อเหลาพอที่จะยืนเคียงข้างคราม แล้วถ้าฟ้าเป็นใจให้ผมจับเขาติด ถึงตอนนั้น...จะเป็นยังไงนะ

ให้เฉดหัวเขาทิ้ง...ไม่มั่นใจเลยว่าจะทำได้ไหม อย่าลืมนะว่าเขาคือรักแรก และผมก็แอบชอบเขามาถึงสามปีเต็มเลยด้วย! แอบชอบทั้งที่ยังไม่รู้ว่าตัวเองเป็นเกย์หรือเปล่า แต่ตลอดเวลาที่ได้ชอบคราม ผมก็ไม่เคยคิดชอบหรือมองใครอีกเลย ไม่มีใครทำให้

ผมใจเต้นแรงได้เลยสักคน...

“เอาจริงเหรอ...”

“เออ! เดี่ยวให้เวลาฉันหาข้อมูลเกี่ยวกับการแปลงโฉมของพวกผู้ชายก่อน แล้วค่อยเริ่มเปลี่ยนจากภายใน วันนี้เราแค่ไปซื้อแป้งเลือกพวกเสื้อผ้ากับเครื่องประดับเตรียมไว้ก็พอ อย่างน้อยแค่ต้องมีตัวช่วยเสริมให้ดูเด่นบ้าง อย่างพวกสร้อย แหวน กำไล ต่างหู อะไรี่”

“หระ...เหรอ”

จะรอดไหมวะเนี่ย เอาผู้หญิงมาช่วยแปลงโฉมผู้ชาย สาบานว่าสภาพกูจะไม่ออกมาเป็นสาวประเภทสอง!

กูแค่ชอบครามนะเว้ย แต่ไม่ได้เปียงเบนถึงขั้นนั้น!

“พร้อมแล้วลุยเลย! หลังมหา’ลัยมีร้านกิฟต์ช็อปเล็กๆ อยู่ร้านหนึ่ง ขายเครื่องประดับครบครัน ฉันเคยไปซื้อมาแล้ว สวยและไม่แพง แกซื้อได้แน่นอน!”

“มีงบห้าสิบบาทนะเว้ย”

“ห้าสิบกก็เหลือเฟือ ไปเร็ว!”

ว่าแล้วก็ลากผมเดินต่ออย่างเร่งรีบ เห็นมันมุ่งมั่นในการจะช่วยเหลือเปลี่ยนแปลงผมขนาดนี้แล้ว ก็เอ๋อปากห้ามไม่ลง แม้ในใจจะย่นแย้งเพราะคิดว่าทำไปก็เสียเวลาเปล่าๆ ก็เออะนะ คนอย่างผม...สภาพของผมตอนนี้ นี่จินตนาการภาพตัวเองตอนออฟเตอร์ไม่ออกเลย

ย่าแ่เกินจินตนาการจะไปถึงเลยสินะ...

แต่ก็เออวะ! ยิ่งคิดถึงคำดูถูกและสาายตาเย็นชาของครามผมก็ยังมีแรงฮึด การที่จะทำให้เจ้าชายมาสยบแทบเท้าได้ ก็มีแต่

ผมเองต้องเป็นเจ้าชายด้วยเหมือนกัน

‘ผมจะต้องดูดี จะต้องหล่อ จะต้องทำให้เขาสนใจให้ได้!’

จากนี้ไป ผมจะเป็นฝ่ายดึงดูดให้ครามเข้าหาบ้างแล้ว! (หมายถึงกรณีที่หากการแปลงโฉมสำเร็จจุล่งไปด้วยดีอะนะ/ฮึกเหิมไว้ก่อน...)

“โห...เยอะอะไรเบอร์นี่เบ๊”

ภายในร้านเล็กๆ ที่เป็นเพียงห้องสี่เหลี่ยมแคบๆ แต่กลับเต็มไปด้วยเครื่องประดับมากมาย ทั้งของผู้ชายและผู้หญิง แกรมราคาก็ไม่แพงเหมือนที่ไฉ่หิงบอกไว้เป๊ะเลยด้วย

“เป็นไง มีสวยๆ เยอะเลยใช่ไหมละ”

“อือๆ สวยมาก ญกด้วย”

หันไปหยิบกำไลข้อมือสำหรับผู้ชายขึ้นมาดูอันหนึ่ง เป็นแบบสายหนังสือดำมีโซ่คาด ผมว่ามันดูร็อกเกินกว่าที่ผมจะใส่ได้...

“นั่นแกก็หาตุที่ถูกใจไปละกันนะ ฉันไปหาซื้อของตัวเองก่อนอาทิตย์ก่อนมาเล็งไว้แล้ว”

“อือๆ แกไปเหอะ ฉันเลือกเองได้”

ตอบรับไฉ่หิงก่อนจะแยกย้ายกันหาซื้อของที่ต้องการ

ตรงกลางร้านมีโต๊ะตั้งอยู่ตัวหนึ่งกับคุณลุงที่ผมบนหัวไม่มีเหลือสักเส้นนั่งอยู่ท่าทางคงจะเป็นเจ้าของร้านละมัง ผมเดินเลี้ยวไปอีกทางเพื่อหาของที่ถูกใจตัวเองมากที่สุดในงบห้าสิบบาท หวังว่าผมจะได้มันครบทั้งสร้อย แหวน กำไล นาฬิกา และต่างหูนะ
ใช่...

ในงบแค่ห้าสิบบาทนี้นั่นแหละ

“โธ๊ะ! สวยดีแฮะ”

หยิบเอาสร้อยเงินแบบเรียบมีจี้รูปไม้กางเขนสีดำสนิทห้อย
อยู่ ราคาแค่สามสิบบาทเองด้วย โหแฮ้ย! เจ๋งเป็นบ้าเลยอะ!
ซึ้งง!

กำลังชื่นชมสร้อยที่สวยงามในราคาเหมือนชนนก อยู่ดีๆ
สายตาก็เลื้อยไปเห็นกำไลข้อมืออีกเส้นที่สวยงามไม่แพ้กัน!
ไซ้เงินเส้นเล็กๆ ที่มีจี้วงกลมเหมือนดาวเคราะห์แปะอยู่ตรงกลาง
ดูสวยงามระยิบระยับน่ามองมากๆ แต่เมื่อเลืบบมองราคา...

“สะ...สามสิบ!”

แบบนี้ก็ซื้อไม่ได้นะลิ!

สามสิบบวกสามสิบเท่ากับหกสิบ เกินงบมาตั้งสิบบาทนะ
คงต้องตัดสินใจเลือกอย่างใดอย่างหนึ่งแล้ว ไว้ไปปรับจ้างทำความ
สะอาดห้องของรุ่นพี่เมื่อไหร่ค่อยเอาเงินมาซื้อเพิ่ม

“ชอบเหรอฟ่อหนูม”

“!!!”

ใจตกไปอยู่ตาตุ่ม หันกลับไปมองคุณลุงเจ้าของร้านที่เดิน
มาอยู่ด้านหลังตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้ ตกใจจนหัวใจแทบวายตายแน่
เสียงทุ้มๆ ยานคางแบบนี้หลอนชะมัด!

“เหลืออย่างละอันแล้วนะ ถ้าเอ็งชอบก็ซื้อเลย”

“เอ่อ...ไ้ชอบมันก็ชอบนะลุง เพียงแต่...มันเกินงบอะ ผม
ตั้งบไว้แค่ห้าสิบบาทเท่านั้น”

“งั้นนี่ นี่ละๆๆ”

ลุงเจ้าของร้านเขย่งเท้าหยิบเอาอะไรบางอย่างที่วางไว้บน
ชั้นด้านบนสุดลงมา ตะกร้าเล็กๆ ที่ในตะกร้ามีเพียงแหวนเงินอยู่

วงเดียว

แม้ว่ามันจะดูเรียบง่าย แต่ผมกลับสะอิดใจและรู้สึกชอบมันเหลือเกิน

“ชอบไหม”

“ผมขอดูหน่อยได้ไหมครับ”

“ได้สิๆ จะลองใส่เลยก็ได้นะ”

ลุงยัดเยียดแหวนใส่มือผมแล้วเอาสร้อยกับกำไลไปถือไว้ให้แทน ผมยิ้มให้แทนคำขอบคุณ ก่อนจะลองสวมแหวนลงไปที่นิ้วทีละนิ้ว แต่ปรากฏว่าไม่มีนิ้วไหนใส่ได้พอดีเลย นอกจาก...

นิ้วนางข้างซ้าย!

“ใส่ได้พอดีเลยครับ”

“จริงด้วย ไม่เคยมีใครใส่แหวนนี้ได้พอดีสักคนเลยนะ งั้นเอาอย่างนี้...”

“...”

“แหวนวงนี้ลุงแถมให้ฟรีเลย ถ้าเอ็งซื้อสร้อยกับกำไลครบชุด”

“อะไรนะครับ!”

ร้องออกมาด้วยความตกใจ แหวนนี้ดูยังไง ราคามันก็น่าจะแพง เพราะดูเหมือนเงินแท้มากกว่าของเคลือบทั่วๆ ไป ถ้าหากผมตกลงซื้อสร้อยกับกำไล ก็เท่ากับว่าผมต้องเพิ่มเงินไปอีกสิบบาท แต่นั่นก็จะทำให้ผมได้แหวนวงนี้น้ำอึกวงด้วย

คะ...คู้มอยู่แฮะ!

“ว่ายังไง ตกลงไหม แหวนวงนี้เนื้อดีมากเลยนะ ทำจากเงินแท้แน่นอน”

“ถ้ามันดีขนาดนั้น ทำไมลุงถึงเลือกจะแถมให้ผมล่ะครับ
เอาไปขายทำกำไรไม่ดีกว่าเหรอ”

“เพราะว่าแหวนวงนี้เลือกเองไงล่ะ”

“ครับ?”

แหวนเลือกผม? ผมไม่ได้ฟังผิดไปใช่ไหม...

“ไม่มีอะไรๆ เอาเป็นว่าลุงแถมให้ละกันนะ ส่วนสร้อยกับ
กำไลนี่ ลุงก็ลดให้เป็นสองอันห้าสิบบาทเลย!”

“จริงเหรอลุง!”

“จริงสิ ใดๆ ลุงเอาไปใส่ลุงไหนะ”

ลุงรีบเดินกลับไปเอาสร้อยกับกำไลที่ผมเลือกใส่ลุงให้ ใน
วันร้ายๆ ยังคงมีเรื่องดีๆ แฝงอยู่ อย่างน้อยผมก็ได้เครื่องประดับ
ที่ถูกใจมาสามชิ้นในราคาไม่เกินไป!

วิ่งงงง!

แสงสะท้อนจากหลอดไฟที่ตกกระทบกับแหวนเงินตรงนิ้ว
ของผมวูบวาบขึ้นจนแทบตา ผมใช้มืออีกข้างลูบมันไปมา เป็นแหวน
ที่สวยงามจริงๆ...

ในมุมมุมหนึ่งของร้าน ร่างของใครบางคนปรากฏตัวขึ้นในชุด
นักเรียนมัธยมปลาย! เขามองไปยังร่างเล็กที่กำลังยืนยืมลูบแหวน
วงที่สวมอยู่ด้วยแววตาดีใจระคนตื่นเต้น

“ไอลิน เลือกเสร็จรึยังวะ ไปกันได้แล้ว”

“อ้อๆ จะไปเดี๋ยวนี้ล่ะ”

เจ้าของแหวนคนใหม่ตะโกนตอบกลับไป เขาวิ่งไปจ่ายเงิน
และรับถุงใส่ของที่ซื้อมาจากคุณลุงคนขาย ก่อนจะเดินออกจาก

ร้านไปพร้อมกับเพื่อนสนิทของตัวเอง

‘ลิน? ลินลีนงั้นเหรอ น่าสนใจไม่เลวเลยแฮะ’

รอยยิ้มสนุกสนานผุดขึ้นบนใบหน้าของร่างโปร่งแสงที่ไม่มี
ใครมองเห็น!